

O, te-nsenină, întuneric rece...

Mihai Eminescu

O, te-nsenină, întuneric rece
Al vremii. Înflorește-n neagra-ți
Speluncă umedă ca ebenul cel topit,
Fă ca să strălucească pe-acea cale
Ce duce-n vecinicie toate-acele
Ființe nevăzute, cari sunt,
Deși trec nesimțite, ca și vremea
Ce vremuiește-adânc în tot ce e.
Să văd trecând în haină cuvenite
Acele gânduri, ce-atunci când apar
Nemuritoare par, pentru c-apoi
Nici să nu știi cum de au dispărut.
Din mintea secolelor lungi, greoi -
Ca și când n-ar fi fost. Câte ființe
Ar trebui să treacă pe-a ta cale:
Unele mândre, tanțoșe, regale,
Cu-noronată frunte - îmbrăcate
În purpură; altele dulci, cu ochii
Moi, mari, albaștri... albe ca și crinul,
Mișcând a lor corp voluptos, ce-nvită
Mai aruncând priviri de muritoare,
Mai căutând iubire, ca sirene;
Unele-nchipuite, alte tâmpe,
Unele aspre, altele duioase,
Toate cerând brevet la nemurire
Și toate strecurându-se cu toate astea
Pe calea care duce la orașul
Uitării, îngropat de vecinicie.
Dar deasupra-astei mulțimi pestrițe
De gânduri trecătoare, vezi departe
Munții de vecinici gânduri ridicând
A lor trufașă frunte către cer:
Cu nepăsare ei privesc la toate
Efemeridele ce trec în vale
Cântând, vuind, certându-se și toate
Aspirând la un lucru care-n veci
Nu poate fi a lor - eternitatea